

—Σὺ κύριος... δὲν θέλεις νὰ φύγῃς;
—Ὅχι Κανέα, κάμε, ὅτι σοῦ εἶπα!
Ὁ ὀδηγὸς ὑπέκουσε ἀλλὰ ἀντήλλαξε μὲ τοὺς
συντρόφους του καὶ βλέμματα τοῦ εἶχαν εἰς
αὐτοὺς ἔναμαγιστὸν μισοτέλεσμα. Ἐνας φοβερὸς
τρόμος διεφάνη εἰς τὰ πρόσωπα των καὶ ὁ

φύλαττε. Καταλιγθεῖς ἀπὸ μίαν ἀόριστον ἀνη
συχίαν, ὁ σοφὸς ἐπλησίασε τοὺς κοιμημένους.
Δὲν ἦσαν παρὰ δύο μόνον. Τέσσαρες ἀπὸ αὐ-
τοὺς εἶχαν ἐξαφανισθεῖ.

Ὁ Κανέα καὶ ἕνας κάρφος ὀνόματι Νάνκα

Ο ΓΚΑΙΤΕ

Παῦλος ἤρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν πιστότη
τά των.

Ἡ ἑσπέρα διήλθε ἄνευ ἐπεισοδίων. Πάντως
ὅμως οἱ Κάρφοι ὤμιλουν μεταξὺ των περισ-
σότερον ἀπὸ πρότερον. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὤρ-
γανώθη ἡ στρατοπαίδευσις διὰ τὴν νύκτα.
Ἦναψαν, ὅπως συνήθως, μίαν μεγάλην πυ-
ρὰν, πλησίον τῆς ὁποίας ἠγρύπνησε καθ' ὅλην
τὴν νύκτα, εἰς φύλαξ. Ἐπειτα πάντες ἐσκε-
πάζθησαν μὲ τὰς κουβέρτας των καὶ ἐτοιμά-
σθησαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἦτο περίπου ἡ δευτέ-
ρα ὥρα πρωΐνῃ, ὅτε ἐξύπνησε ὁ Ῥοδιέ. Ἐ-
ξήλθε τῆς σκηνῆς καὶ ἐπιθεώρησε τὸ στρα-
τόπεδον, καθὼς ἔκαμνε κάθε νύκτα. Ἡ πυρὰ
εἶχε σβῆσει σχεδόν, κανεὶς δὲ σκοπὸς δὲν ἔ-

ἔκοιμῶντο, ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ῥοδιέ ἦναισε πάλιν τὴν πυρὰν, ἔπειτα
δὲ ἐκτύπησε τὸν ὄμιον τοῦ ὀδηγοῦ, ὅστις μόν-
νος ὤμιλοῦσε μίαν κακὴν γαλλικὴν.

—Κύριος... τί εἶναι; ἠρώτησε ὁ Κανέα, ἐ-
ξυπνήσας.

—Ποῦ εἶναι οἱ σύντροφοί σου;

—Ἐγὼ δὲν ξέρει, κύριος....., αὐτοὶ ἀνεχώ-
ρησαν ἴσως.....! ἔξ αιτίας τοῦ Τουαλά!

Ὁ Γάλλος ἐθεώρησε περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ.
Ἐγνώριζε τὸν ἀνθρωπὸν του καὶ ἤξερε, ὅτι
δὲν θὰ ἐμάνθανε τίποτε περισσοότερον.

—Πρόσεχε τὴν πυρὰν, εἶπε. Μετὰ μίαν ὥ-
ραν ὁ Νάνκα θὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ.

Ἡ καιάστασις περιπλέκετο, ἀλλὰ δὲν ἦτο
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐγκαταλείπουν τὰ